

L'Oració Total

ELS LLIBRES DE L'ÓSSA MENOR

336

CARLES CAMPS MUNDÓ

L'Oració Total

EDICIONS PROA

BARCELONA

2013

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro

Primera edició: novembre del 2013

© 2013 Carles Camps Mundó

Drets exclusius d'aquesta edició:

2012 Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

Impressió: Bookprint

ISBN: 978-84-7588-433-2

Dipòsit Legal: B-21.917-2013

Sumari

I		
<i>Què et fa pensar</i>	13	
2		
<i>Escriure una escriptura sense història</i>	17	
3		
<i>Per què ens fan creure les paraules</i>	27	
<i>La paraula ens exclou de la suma del món</i>	29	
<i>L'intent d'Oració Total. L'afany</i>	31	
<i>Successió d'estacions</i>	33	
<i>Només aquí. Només això</i>	35	
<i>El mite de l'instant</i>	37	
<i>Només sabrem la veritat sabent-ne la mentida</i>	39	
4		
<i>Vivim com si el record salvés el temps de si mateix</i>	43	
<i>Recordar modifica la memòria que tenim d'un record latent</i>	45	
<i>Aquest afany imperiós de lluitar cos a cos amb l'altre cos</i>	47	
<i>Només som temps, memòria del moviment</i>	49	
<i>Si no ho poguéssim dir</i>	51	

No som sinó el que ens diu la veu 53
En la memòria morim, vençuts en recordar-nos 55

5

Immens el ser de l'ombra 59
Tindríem els ulls plens de món 61
No, mai cap foc cremarà l'ombra 63
La llum no es guarda 65
Contràriament a la llum 67
Som la combustió de l'ànsia 69
Temps en desordre 71

6

He arribat fins aquí 75

7

A part de hi ha, no hi ha res infinit 81

*¡Ob frases, frases!, ¿quan us tornareu a imbricar i
a no separar-vos mai més?*

Apunts, ELIAS CANETTI

La Estación Total

J. R. JIMÉNEZ

Quan infinit sigui concret: quan tot, un uni(c)vers.

C. C. M.

I

¿Què et fa pensar
que això tan marginal d'uns noms
sorgits d'un ínfim món perdut
al si d'un univers immens
que es perd al que no n'és
pot dir raó i destí de tant i gens,
com si denominar fos res central
en tot el que existeix i no existeix,
com si la veu no fos sinó reflex
d'Allò que, pels mateixos noms,
creus manifest?

¿No ho sents?
Cap nom sencer.

Escriure una escriptura sense història.
Una escriptura sense assumpte ni supòsit.
Escriure escriure en si, sense designi.

Escriure el gust d'escriure la paraula que es diu arbre.

El gust d'imaginar-me l'arbre

i veure'l als indrets on el record el mira:

admirar-lo en les branques, en les fulles

i en la brisa i el vent que les fan moure.

Admirar-lo en el tronc, en les arrels, en resina i escorça,

però també en el fruit i l'ombra que ens ofrena,

i pensar que si mai hi hagués terra promesa

seria un bosc d'arbres de tota mena,

tret de l'arbre del bé i del mal on s'amaga la culpa.

Escriure, doncs, per res o qui sap si per viure,

continuar endavant a les palpentes,

trobant si trobo res, caient i redreçant-me,

sabent que molt sovint l'esforç de l'escriptura

és un pendent extremament difícil.

I amb tot no desistir-ne.

Dir cim encara que no hi hagi cap manera d'accedir-hi.

Parlar del nostre anhel d'altura inaccessible

i alhora delatar la fe que se'n proclama guia.

O dir veu i callar per sentir-la més clara,
per compadir-la al sentir-la tan sola,
sempre més sola que cap cim ni imaginable.

O tornar enrera fins al nom amb què dic arbre
per sentir la paraula ocell que hi canta.

I en aquesta escriptura sense determini,
sentir-me orfebre que encasta paraules
que no s'havien trobat mai en aquest lloc d'escriure,
en la secreta joia de la veu sense arrogància.

Aquesta estranya joia de tornar l'instint a les paraules
i fer-les netes de conceptes.

La rara joia de buscar-me enllà de la frontera de la idea,
d'aventurar-m'hi sense el jou de les certeses.

Escriure una escriptura incrèdula.

Una escriptura conjurada contra l'ordre.

Una escriptura sense pactes previs de com dir-ho.

Escriure la mudesa dels instants feliços.

Anomenar l'anonimat de l'alegria.

Reviure'l amb paraules que només designin,
fins que abocades a parlar-ne les paraules el facin enrera,
cap als dominis invisibles de l'oblit i de la pèrdua.

O aprendre a contradir-me a consciència.
Aprendre'n contra tantes coses dites en contrari.
No perseguir cap coherència.
Senzillament anar dient a la insabuda.

Dir per exemple mar d'una manera inesperada
i parar-me a pensar en la cosa sense cosa,
contrària a la terra, que és el lloc on hi ha les coses.
Dir la paraula mar i veure'l com un tot informe,
com una massa amorfa amb formes d'horitzó i ribera.
Dir mar i dir potser que hi floto,
que me n'espanta la grandesa.
O que el mar és el lloc no-lloc del mite,
la ruta d'arribada de la invasió de l'altre,
els àvids déus de l'aigua.

Dir mar o mirar enlaire i dir aire, llum, fosca:
les altres coses sense coses.
La ruta de fugida cap a cels abstractes.

O dir riu, la paraula que es diu riu com a metàfora,
mentre penso en el lent descens cap a la desembocadura,
sense oposar-m'hi,
sabent que anar contracorrent de viure ha sigut impossible,
i amb tot, d'instant en tant arribar-me a la riba,
si pot ser amb els que estimo,
per sentir que visc fora del curs un instant de vida.

Veure com neden riu avall els que cremen els dies,
la urgència dels suïcides.
Fer el mort en el descens perquè la mort no em vegi,
comprendre que el desfici d'enlairar-se
no és sinó el reflex dels núvols en la lenta agonia de l'aigua.
Anar dient riu als torrents, als gorgs, a les cascades,
des de la calma pantanosa dels meandres,
i adonar-me que en l'aigua més i més espessa de residus,
jo mateix sóc residu.
Sí, flotar inerte, ja gairebé inert, deixant-me,
tot jo tornat fluència,
i un cop al mar que les onades em retornin a la platja,
fusta i canyes podrides, tan sols derelictes.

O dir rosada, núvol, pluja, boira,
com les llavors assedegades que n'esperen la saó per créixer,
per expressar-se amb el seu càntic vegetal de planta.

O cantar cant, o plorar plor, o xisclar xiscle,
abans de dir el nom del silenci i escoltar-me'l
mentre no arriba el paorós silenci de sentir-lo.

O dir paraules com derrota, com exili, com pobresa,
dir-les amb l'urc de dir-les,
i escopir la que es diu domini i tantes altres que s'hi adiuuen,
com si necessités buidar la boca de saliva amarga.